

Arrest

**nr. 124 278 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2014.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielseerlaas en omdat er in de provincie Punjab waaruit verzoeker afkomstig is geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het Commissariaat-generaal stelt een manifest gebrek aan bewijsstukken vast om verzoekers identiteit, en de identiteit van zijn vader en het feit dat hij in 2002 zou zijn doodgeschoten, aan te tonen. Verzoeker betwist dit niet niettegenstaande de politieke activiteiten van zijn vader de aanleiding zouden zijn van verzoekers beweerde vervolging. In de mate verzoeker in dit verband nog naar foto's en een FIR verwijst, gaat hier voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker verschillende tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen aflegde. Zo verklaarde verzoeker oorspronkelijk dat hij altijd in Pakistan had gewoond, terwijl hij later toegaf dat hij verschillende malen in Griekenland had verbleven. Zo verklaarde hij oorspronkelijk ook dat zijn identiteitskaart in Pakistan was achtergebleven, terwijl hij later verklaarde dat hij nooit een identiteitskaart had gehad. Verder verklaarde hij ook dat zijn vader verschillende keren aan de verkiezingen had deelgenomen en één verkiezing had gewonnen, terwijl hij later verklaarde dat zijn vader nooit een verkiezing had gewonnen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij pas drie en een half jaar na zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij het Commissariaat-generaal werd gehoord en dat het geheugen van de meeste mensen door de tijd verandert.

De Raad wijst erop dat van verzoeker kan verwacht worden dat hij meteen de waarheid verteld en hij daarenboven correct de vraag kan beantwoorden of zijn vader ooit de verkiezingen won of niet, indien dit op enige waarheid zou berusten. Zo verzoeker verschillende keren terugkeerde naar Pakistan vanuit Griekenland kan ook aangenomen worden dat hij daarover meteen waarachtige verklaringen zou hebben afgelegd indien hij telkenmale Pakistan diende te ontvluchten wegens een gegronde vrees voor vervolging.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat de algemene situatie betreft, wijst verzoeker erop dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept meer dan een jaar oud is en dat de commissaris-generaal maar één bron hanteert.

De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn

persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C- 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt niet dat burgers op dit ogenblik in de provincie Punjab een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift geen informatie toe die de informatie in het administratief dossier tegenspreekt. De Raad merkt ook nog op dat de informatie in het administratief dossier gebaseerd is op verschillende internationale bronnen.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in

vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 maart 2014, betoogt verzoekende partij dat zij niet akkoord kan gaan met de beschikking omdat niet geantwoord wordt op de middelen zoals aangehaald in het verzoekschrift. Zij wijst op de rol van de Dienst Vreemdelingenzaken en de vaststelling dat het gehoor daar kort is. Haar relaas is zoals zij dat in het verzoekschrift heeft weergegeven en is coherent. Zij verwijst voorts naar de nieuwe stukken die zij heeft aangebracht in de procedure voor de Raad waarvan zij ter terechtzitting de originelen neerlegt. Zij vervolgt dat haar relaas tevens wordt ondersteund door een internetartikel over de 'Gondal-groep'. Verzoekende partij beklagt zich er ook over dat in de beschikking met geen woord wordt gerept over de mishandelingen waarvan zij het slachtoffer werd. Bovendien verklaart zij uitdrukkelijk dat zij inderdaad vier keer terugkeerde naar haar land van herkomst omdat zij er vanuit ging dat de problemen geluwd waren. Zij wijst er tevens op dat de commissaris-generaal niet eens de moeite gedaan heeft om het dossier van haar Griekse asielaanvraag op te vragen, wat toch niet moeilijk kan zijn. Volgens verzoekende partij is de beschikking voorbarig aangezien zij nieuwe stukken indient en er niet geantwoord wordt op alle aangehaalde elementen van het verzoekschrift. Verzoekende partij besluit dat haar zaak moet behandeld worden in een gewone procedure.

1.4.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 27 maart 2014 opgenomen gronden weerleggen.

Het feit dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort is, doet geen afbreuk aan de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd. Zo verklaarde verzoeker oorspronkelijk dat hij altijd in Pakistan had gewoond, terwijl hij later toegaf dat hij verschillende malen in Griekenland had verbleven. Ook verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn identiteitskaart in Pakistan was achtergebleven, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij nooit een identiteitskaart had gehad. Verder verklaarde hij ook dat zijn vader verschillende keren aan de verkiezingen had deelgenomen en één verkiezing had gewonnen, terwijl hij later verklaarde dat zijn vader nooit een verkiezing had gewonnen. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag.

Wat verzoekers betoog in zijn verzoek tot horen overigens betreft dat er niet zomaar kan verwezen worden naar het korte interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gezien in het kader van de toenmalige DUBLIN II verordening de Dienst Vreemdelingenzaken enkel en alleen een onderzoek dient te doen of België wel bevoegd is, wijst de Raad erop dat de vragenlijst die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals ook uitdrukkelijk en expliciet wordt aangegeven, bedoeld is als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal. In de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hem op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid wordt geboden om hier uitgebreider over te vertellen (*"ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen"*, zoals blijkt uit de vragenlijst toegevoegd aan het administratief dossier (stuk nr. 12). Bij die gelegenheid wordt aan de verzoekende partij een voorafgaand advies gegeven: *"(...) Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als asielzoeker) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten wordt niet verwacht. (...) U moet steeds de waarheid vertellen (...) u moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en door u aangehaalde feiten aantonen. (...)"*). Er kan en dient, in tegenstelling tot wat verzoeker thans voorhoudt, dan ook wel degelijk rekening te worden gehouden met de inhoud van die vragenlijst.

Voorts is het ongeloofwaardig dat verzoeker tot drie maal toe (in 2007, in 2009 en in 2011) terugkeerde naar zijn land van herkomst. Naast de vaststelling dat verzoeker aanvankelijk op het commissariaat-generaal verklaarde terug te keren omdat hij dacht dat het veilig was om nadien te stellen dat hij bij terugkeer ondergedoken leefde, merkt de Raad op dat verzoeker luidens zijn verklaringen telkenmale bij

terugkeer naar Pakistan werd vervolgd en met de dood bedreigd werd omwille van zijn (potentieel) politiek engagement. Dat hij in 2011 wederom terugkeerde naar Pakistan terwijl hij voordien telkenmale bij terugkeer werd vervolgd, valt niet te rijmen met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging en doet aldus ernstige twijfels rijzen over de ernst ervan. Het louter volharden in één versie van de feiten (verzoeker houdt immers ter terechtzitting vol dat hij terugkeerde naar zijn land van herkomst omdat hij er vanuit ging dat de problemen geluwd waren), werpt geen ander licht op deze vaststelling.

De nieuwe stukken die verzoeker bijbrengt, met name een origineel getuigschrift van overlijden van zijn vader, een origineel getuigschrift van overlijden van zijn neef, zijn originele geboorteakte en een internetartikel naar aanleiding van de schietpartij in Begowala op de Gondal group, vermogen geen afbreuk te doen aan het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker toont immers nog steeds niet op ontegensprekelijke wijze zijn identiteit aan. De geboorteakte die verzoeker voorlegt, bevat geen foto zodat niet op objectieve wijze kan worden vastgesteld dat de persoon in kwestie wel degelijk verzoeker betreft. Hét bewijs bij uitstek is en blijft een identiteitskaart. Verzoeker laat echter na zijn identiteitskaart en internationaal paspoort bij te brengen zonder hiervoor een aannemelijk verklaring te bieden. Verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het al dan niet bezitten van een identiteitskaart en legde tevens ongeloofwaardige verklaringen af over zijn clandestiene reisroute. Hierdoor rijst het vermoeden dat verzoeker wel degelijk over een identiteitskaart en internationaal paspoort beschikt, doch deze achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat deze informatie bevatten die niet stroken met het door hem aangevoerde asielrelaas.

Gezien verzoeker niet op ontegensprekelijke wijze zijn identiteit aantoont, kan niet worden vastgesteld dat de door verzoeker bijgebrachte overlijdensaktes wel degelijk zijn vader en neef betreffen. Bovendien kan uit deze overlijdensaktes (waarin overigens vermeld staat dat de doodsoorzaak 'normaal' is) niet worden opgemaakt in welke omstandigheden deze personen stierven waardoor ze bezwaarlijk als ondersteuning van zijn asielrelaas kunnen dienen.

Wat het internetartikel betreft waaruit blijkt dat R. bij een beschieting werd gedood, stelt de Raad vast dat nergens uit dit artikel blijkt dat deze persoon de neef is van verzoeker. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er enige link bestaat tussen deze aanslag en de door hem verklaarde vervolgingsproblemen.

Waar verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal niet eens de moeite gedaan heeft om het dossier van zijn Griekse asielaanvraag op te vragen, wijst de Raad erop dat de Belgische asielinstanties een onafhankelijke inschatting maken van zijn asielmotieven, gebaseerd op feitelijke vaststellingen. *In casu* werd vastgesteld dat verzoeker ernstige tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande het bestaan van identiteitsbewijzen, aangaande zijn eerdere asielaanvraag en aangaande de politieke activiteiten van zijn vader. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op zijn herhaaldelijke terugkeer vanuit Griekenland naar Pakistan, kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers asielrelaas. Deze vaststellingen volstaan om het dossier van de Griekse asielaanvraag van verzoeker niet op te vragen, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS